

чителното лице, ни весело, ни тжжно, нито уловено въ израза на нѣкакво по-изключително преживяване, а, просто, ей-така, наведено надъ работата, малко загрижено, механизирано отъ еднообразието на битието си лице, покашлюваха се ниско — хъмъ, хъмъ. . . което, може би, изразяваше нѣщо като: „а, а . . . та не е ли това нашия Петко, Стоянъ? . . .“ А нѣкои направо го посочваха като свой близъкъ познатъ и щеславно се гордѣха.

Грѣшка ли бѣше това на скулптора или съзнателно прокарана идея, т. е. тая типичность до обезличаване на лицето?

Това може да решите и вие самички, драги мои, а ако обичате, можете да изберете и срѣдното, т. е. че това бѣ, наистина съзнателна мисълъ у скулптора, но тя, така прокарана, бѣше грѣшка.

II.

День следъ откриване на паметника, въ стаята, дето работѣше Запетаиката, нахълтаха колегитѣ отъ другитѣ стаи и почнаха вкупомъ да приказватъ, да го поздравяватъ за успѣха, за увѣковчаването му. Нѣкои му стискаха ржка, нѣкои го потупваха по рамото.

Запетаиката, въ първия моментъ, като че ли не разбра какво му казватъ и безпомощно се облѣщи. Той размаха нѣкакъ странно ржце, поиска да издаде нѣкакъвъ звукъ и не можа — бедниятъ бѣше онѣмѣлъ отъ очудване и уплаха. Стори му се фантастично, диво, като нѣкакъвъ грозенъ сънъ всичко това. После помисли, че е на присмѣхъ и съ мжка приготви една дълга фраза за отблъсване на това невѣроятно нападение.

Но самъ Ивановъ мрачния, старъ приятель отъ отдѣлението по прѣжитѣ, дойде въ това време,